

Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

Březen 2026 / 270

Milí čtenáři sborového časopisu, dostalo se vám do rukou číslo sborového časopisu, které vám již přináší také velikonoční program sboru.

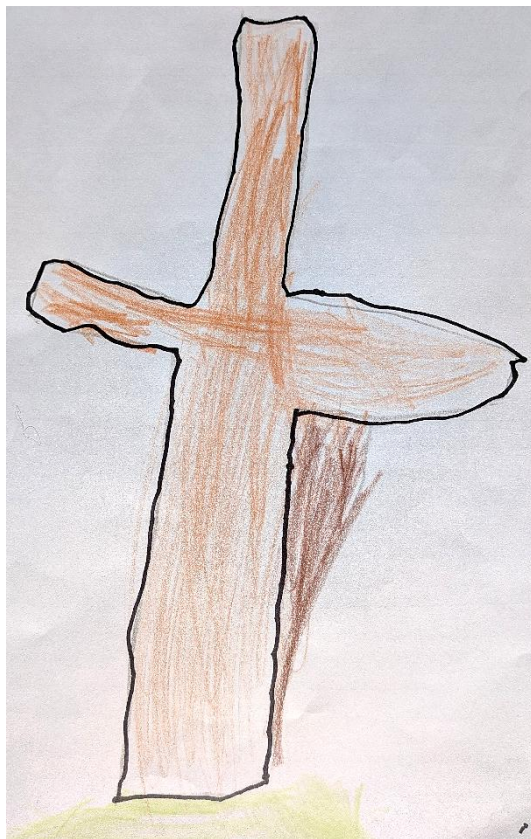
Zastavme se teď na chvíli nad slovy z Izajáše 53. kapitoly. *„Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolestí, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.“*

Klidně si je ještě jednou dvakrát v klidu přečtete. Když má někdo záznam v trestním rejstříku, zbystříme. Tady si dej pozor, tento člověk něco provedl a byl za to potrestán. Jenže pozor, vše nemusí být tak, jak se zdá. Ježíš je přibit na dřevě kříže, odsouzen, potupen, kdekdo odvrátí zrak. Jenže Ježíš nevisí na kříži kvůli vlastnímu přestoupení zákona. Nejsou to jeho prohřešky, pro které byl odsouzen.

Ježíš nenese provinění svá, ale nás všech. Kdekdo odvrátí zrak nejen od kříže, ale i od toho, co jsem sám/sama způsobil/a druhým nebo sám/sama sobě. Kristus to však vzal na sebe... naše nemoci, naše bolesti, trest i záznam v trestním rejstříku.

Když přijímám Krista, chce to odvahu přiznat se ke svým vinám a jejich důsledkům, ale i odvahu připustit si, že i s tím vším, co si v životě nesu, to byl on, kdo nejprve přijal mě. A tak je jeho přijetí zároveň darem svobody. Znamení kříže, nástroje zkázy se nám díky Kristu stalo znamením záchrany. „Jeho ranami jsme uzdraveni.“ Ježíš to vzal na sebe.

Velikonoce se pak dovršují ještě radostněji – radostí vzkříšení Velikonoční neděle. A tak kéž jsou vám i tyto Velikonoce časem sebereflexe, obnovení víry, povzbuzení a radosti. Pán s Vámi! Aleš Rosický

Obr. David Holíš

Jubilanti

Josef Polášek
Zdenka Adámková
Marie Zetková
Miriam Kallerová

Pozvání

Na **Zelený čtvrtek 2. dubna 2026** v 17.00 hodin se sejdem ke **společné večeři se čtením pašijí**. Připomeneme si tak poslední večeři Ježíše s učedníky. U společného stolu ve velkém sále můžeme i my zažít zase jiný rozměr našeho společenství než při bohoslužbách v kostele.

Všechny děti ve věku 5 - 15 let jsou srdečně zvány na **víkendovky a tábory** pořádané spolkem **Communio viatorum**, které se uskuteční v těchto termínech:

- 17. - 19. dubna 2026 Víkendovka pro mladší děti (5 – 9 let)
- 22. - 24. května 2026 Víkendovka pro starší děti (3. – 9. třída)
- 5. - 11. července 2026 Tábor pro mladší děti (5 – 9 let)
- 5. - 18. července 2026 Tábor pro starší děti (po 3. až 9. třídě)

Informace zde: <https://valasske-mezirici.evangelnet.cz/bohosluzby/communio-viatorum/>

Zároveň zveme všechny členy sboru na **sborovou víkendovku**. Pro tu letošní byla v termínu **18. – 20. září 2026** rezervována **Chata Miloňová** nedaleko Velkých Karlovic (<https://www.chatamilonova.cz/>). Formát bude podobný jako loni – společné pobožnosti pro děti i dospělé, program pro děti, výlet, večerní program pro dospělé, atd. Váháte-li a chcete-li si udělat lepší představu o tom, co vás čeká, oslovte někoho z loňských účastníků, nebylo nás málo. I letos bude možné přijet jen na sobotu – ideální varianta pro ty, kteří se z časových důvodů nemohou zúčastnit celé akce nebo je pro ně příjemnější spát doma. Odhadovaná cena víkendu zahrnující 2 noclehy a společné stravování je **1 200 Kč za dospělého a 800 Kč za jedno dítě**.

Přihlašujte se pomocí [formuláře](#), na který vás dovede i tento QR kód:

Přihlášení osobně je možno u Věry Široké.

Zálohu (500 Kč/dospělý, 300 Kč/dítě) prosíme uhradte na sborový účet **190396260/0300**, do poznámky uveďte: **víkendovka a vaše jméno**.

Věříme, že společně prožijeme hezký a naplněný čas.

Staršovstvo

Sborové shromáždění bude v neděli 29.3.2026. Bude se ohlašovat od neděle 8.3.2026. Letos bude po 6 letech opět volební – budeme volit členy staršovstva na dalších 6 let. Bratr farář Rosický po dohodě se sestrou Krupovou navštíví s kandidátní listinou členy sboru, kteří budou chtít volit na dálku.

Kandidáti do nového staršovstva odpovídají na tři otázky:

- 1) Odkud jsem přišel do sboru?**
- 2) Jaké oblasti sborové práce bych se ve staršovstvu rád věnoval?**
- 3) Co považuji pro naše společenství za důležité nebo co mi v něm chybí?**

Jana Binderová

1. Do sboru jsem chodila od malička. Potom jsme se odstěhovali a odešla jsem studovat do Brna. Po návratu z Brna jsem se sem ráda vrátila.

2. Už teď se věnuji práci s dětmi – podílím se na nedělní škole a na nácviku vánoční hry. Ráda bych v této službě pokračovala.

3. Myslím si, že důležitá je pravidelnost a dobrovolnost – aby se každý mohl věnovat tomu, co mu dává smysl. Když člověk slouží rád, je to znát. Zároveň považuji za důležité věnovat se všem generacím, aby si každý mohl najít své místo. Mně osobně dává velký smysl práce s dětmi – aby mohly mít v

životě bezpečné zázemí. Takové, jaké tady cítím já.

Agostinho Maimona Diatilo

1. Přišel jsem z IEBA (Igreja Evangelica Baptista em Angola) Baptistické Evangelické Církve v Angole. Od roku 1982 navštěvuji ČCE, dříve v Olomouci, kde jsem absolvoval lékařskou fakultu, pak v Opavě. Ve sboru zde jsem členem od návratu z Angoly, kde jsem pracoval od roku 2008 - 2019.

2. Rád bych se věnoval misii a Diakonii a byl prostředníkem mezi evangelickou církví v České republice a v Angole.

3. Vedle bohoslužebného života, náboženské výchovy se mi líbí zaměření na sociální péči a jak se církev angažuje ohledně uprchlíků z Ukrajiny. Také mám rád setkání u čaje a kávy každou neděli, dále sborové dny a společné zájezdy. Chybí mi církevní zájezd do ciziny. Málo se mluví o Africe, třeba dlouhodobé válce ve východním území Demokratického Konga a v Súdánu. Co mi chybí je aktivní duchovní život, přímlovná modlitba, návštěva faráře a kurátora u všech členů a jejich rodin, tím poznat, jak žijí jednotlivé rodiny našeho společenství. Během bohoslužeb psát text kázání jako čísla písní. Chybí mi modlitba za sbírku, stanovení fixního časového limitu na schůze staršovstva třeba na dvě hodiny a pak společenská událost pro ty, kteří mohou zůstat. Pán Bůh má vše pod kontrolou.

Daniela Eklová

1. Do sboru jsem se narodila, byla jsem zde i pokřtěná Honzou Krupou. Členy sboru byli už moji prarodiče.

2. Nejlépe můžu posloužit v hudební oblasti, např. varhanním a klavírním doprovodem společného zpěvu, nácvikem písní, případně zajištěním hudebního programu na dalších sborových akcích.

3. Za důležitý považuji aktivní život společenství, které nabízí různé možnosti setkávání a vzájemného sdílení pro všechny

generace, ať už je to u Bible, na koncertech, na společných pobytech apod. Zdá se mi, že to u nás teď pěkně funguje.

Benjamin Fojtů

1. Moji rodiče byli členové sboru ještě před mým narozením.
2. Snažím se být užitečný. Většinou technickým směrem.
3. Za důležité považuji komunikaci a vzájemnou pomoc při řešení nastalých situací. Skvělou komunitu milých lidí, kteří toho mají společného více než nedělní dopoledne.

Eva Janírková

1. Do sboru jsem byla přivedena už v dětství svými rodiči, prožila jsem v něm dospívání a období mládeže mělo pro mě velký význam.
2. Momentálně jsem ráda, že sboru mohu pomoci v oblasti účetnictví.
3. Důležité nejen ve sboru je pro mě přátelský otevřený prostor, ve kterém se cítím bezpečně.

Tomáš Jelínek

1. Vyrostl jsem ve sboru v Praze – Vršovicích, po svatbě s manželkou Annou, která je rovněž z Prahy – Vršovic jsme byli 3 roky v Praze – Nuslích, poté 2 roky v Praze – Braníku a v roce 1991 jsme přišli do Valašského Meziříčí.
2. Rád bych pokračoval ve funkci zapisovatele, delegáta na konventu našeho seniorátu, člena Dozorčí rady Diakonie Valašské Meziříčí a předčitatele kázání při nepřítomnosti bratra faráře.
3. Mám radost z toho, že máme mladého faráře s krásnou rodinou a máme početnou nejmladší generaci. Důležité je,

Libuše Jelínková

1. Pocházím z Českomoravské vrchoviny z Proseče, původně jsem byla členkou Církve bratrské.
2. Práci pokladní a doprovodům při bohoslužbách.
3. Být členem ČCE, to znamená i povinnosti. Být členem jen na papíře, to mi vadí. Jsem vděčná, že tvoříme širokou rodinu, kde může každý najít své místo.

Jana Kořínková

1. Do našeho sboru jsem přišla, když jsem se seznámila se svým budoucím manželem. Pocházím z katolické rodiny a v té době jsem ještě jako vdova bydlela s dětmi v Rožnově pod Radhoštěm. Docházeli jsme tam do katolického kostela, kde byly děti vedeny k víře v náboženství a při neformálních a sportovních aktivitách vedených bratrem farářem. Po ovdovění a v čase, kdy děti odcházely za studiem, jsem hledala menší komorní společenství a v našem sboru vedeném laskavým bratrem farářem Hellerem jsem je našla.

2. Ráda bych pokračovala ve vzdělávací práci s Ukrajinkami. Setkáváme se, učíme se češtinu a sdílíme své radosti i starosti. Ráda také pracuji s dětmi. Bylo to moje celoživotní povolání. Proto bych ráda dál vypomáhala v nedělní škole.

3. Myslím, že naše společenství bude vzkvétat, pokud bude neseno láskou a bude pracovat pro Krista. Líbí se mi, že náš bratr farář Rosický vede náš sbor k otevřenosti k příchozím a potřebným a také k ekuméně. Přeju novému staršovstvu, aby v něm bylo hodně kreativity a elánu pro práci ve sboru i pro misijní dílo. Osobně by mě potěšilo, kdybychom mohli více zpívat a spolupřát ekumenické večery chval.

Marta Mičáková

1. Do sboru jsem přišla při změně stavu svobodná/vdaná a tím následnou změnou bydliště.

2. Čemu bych se ráda věnovala... Nějaká činnost na mne určitě čeká. Nechám se překvapit.

3. Myslím, že nejen ve sboru, ale i v životě je nejdůležitější láska, úcta a úsměv.

Libor Nejedlý

1. Jako konvertita jsem přišel z prostředí, v němž se mísil agnosticismus (existence Boha nemůže být dokázána ani vyvrácená), ateismus, východní filosofie nebo antiklerikální víra v Boha (kombinuje osobní duchovní přesvědčení s odporem k organizované církvi jako instituci). V rodině evangelickou tradici nemáme, v ČCE jsem ale našel nejmeně třecích ploch mezi církví a mou osobní vírou – a našel jsem zde moc hezké a silné společenství.

2. Chtěl bych pokračovat (a pokud možno lépe) v práci v online prostoru – správa webu, sociálních sítí, streamování. A pak technickoadministrativní všehochuť, tedy tzn. „to, co je zrovna potřeba“ a na co mi budou stačit zkušenosti, vědomosti anebo kuráž.

3. Pro naše společenství považuji za mimořádně důležitou toleranci a snahu „po ježíšovsku“ moc nesoudit druhé. A taky to, že ve sboru cítím organický prostor pro

vzájemnou plnou důvěru a podporu. Chybí mi snad jen to, že mnoho dobrých myšlenek, které by posilovaly (nejen mezigenerační) vztahy mezi námi, se nepodaří zrealizovat, protože nám všem všední život i zajištění základních potřeb sboru bere hodně energie a času.

Jakub Široký

1. Můj táta byl farářem v Ratiboři, když jsem se narodil. Ale vyrůstal jsem na Vysočině, v další tradičně protestantské končině Česka. Když jsme se pak před dětmi stěhovali z hlavního města, zakotvili jsme dle rodinných vazeb zas na Vysočině. Až před pár lety jsme se posunuli za manželčinými rodinnými vazbami sem do Valmezu.

2. Momentálně přispívám k výuce v nedělní škole, a věnovat se dětem mi přijde jako jedna z nejdůležitějších služeb sboru. Tíží mne, že mnoho jiných Božích dětí (i dospělých) zvenku o svém Otci v nebesích neví nebo o něj nejeví zájem, ale jak jim to nabídnout, a přitom nic nepokazit? Takže asi spíš zkusit držet to dobré, co v našem společenství máme, a sem tak zkusit něco nového, co by nás mohlo posílit.

3. Za důležité považuji udržet si živý vztah s Bohem a ten nechat „probublávat“ v dobrém konání mezi námi i navenek. Ale ani sebelepší staršovstvo to samo nezařídí a musíme každý přispět právě tím, na co stačíme.

Bronislav Trčka

1. Valašskomeziříčský sbor jsem začal poznávat v době studia na místním gymnáziu, byly to první mládeže s novým farářem Danem Ženatým a při brigádách na opravách kostela, fary, společně s naší střítežsko-rožnovskou mládeží. Pak především při práci ve středisku Diakonie. V roce 2002 jsme se s rodinou stěhovali z Rožnova do hustopečské Poruby, a to byl podnět i ke sborovému přestupu.

2. Ve sboru mám na starost hospodářské záležitosti. Je moc dobře, že jsou mezi námi i jiní a v této oblasti mnohem schopnější, kteří pomáhají, pracují. V budoucnu rád pomůžu s čímkoliv.

3. V našem sboru stále hodně lidí, bratří a sester, buduje společenství v různých generačních rovinách. Jak udržet propojení mezigenerační zůstane (a nejen u nás) výzvou: církev a sbor jako přístřeší pro duši a být zde i pro „svět“.

Pavel Trusina

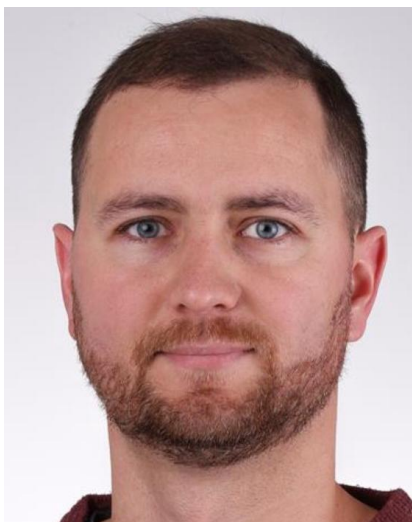
1. Do sboru jsem přišel ze sboru Velká Lhota.

2. Po 36 letech strávených nepřetržitě ve staršovstvu (což je nejdéle ze všech současných členů i náhradníků) a po

dosažení řádného starobně důchodového věku jsem chtěl odejít už konečně na "odpočinek". Po velmi intenzivním naléhání některých členů staršovstva jsem nakonec přijal kandidaturu pouze na náhradníka, a nikoliv už na řádného člena. Proto se už do žádné práce pouštět nebudu a budu připraven pouze vypomáhat s tím, co bude potřeba a na co budu v rámci svých skromných a stále omezenějších schopností stačit.

3. Ve sboru mi nechybí nic. Za důležité považuji, že se v něm scházejí všechny generace.

Tomáš Vémola

1. Do sboru jsem přestoupil ze Sboru Bratrské jednoty baptistů ve Vsetíně, což bylo mé jediné předchozí "působíště". Chodil jsem ale také na ZŠ Salvátor a občas s rodiči do Apoštolské církve, takže moje pozadí je vlastně docela ekumenické.

2. Můj názor je, že sbor by měl být především společenstvím, takže bych chtěl podpořit konání různorodých společných setkání. Takových, kde se každý může cítit přijat a zapojen, ale i akcí otevřených veřejnosti nebo přátelům. Jelikož se jedná o moje potenciálně první funkční období (v tomto sboru), nechci přijímat žádné další funkce než ty, které jsou

pevně spojeny s členstvím ve staršovstvu (jako např. vítací služba).

3. Jeden bratr od baptistů vždycky říkal, že v církvi by se lidé měli setkávat s živým Bohem. Přál bych si, aby v našem společenství mohl být osloven každý, kdo přijde. Aby se na své duchovní cestě mohl posunout dál. Ve vší pestrosti a rozdílnosti napříč našimi světonázory, zkušenostmi a jedinečností každého z nás.

Rozhovor

Pokračování vyprávění bratra Daniela Hluchého z minulého čísla

Později jako konfirmandi jsme jezdili do Vrbna pod Pradědem na biblické kurzy, na nichž se aktivně podílel náš bratr farář Smetana, jeho tchán bratr Adámek z Přerova, bratr Pala z Hlučína, bratr farář Šimonovský, bratr farář Matějka, bratr farář Fojtů a další. Za funkčnost celých pobytů odpovídal br. Kožušník coby správce budovy. Byla to zajímavá doba, krátce po bratrské pomoci naší „dělnicko-rolnické vládě“. V kostele jsme tehdy zpívali spirituál „My to vyhrajem“ - dnes známý v úpravě Spirituál kvintetu „Jednou budem dál“. Pro komouše to muselo být jako červený hadr na býka. Také jsme nakonec tuto píseň přestali zpívat, ale za to byly další mládežnické písničky staršího data ale i nové, které se objevovaly v Kostnických jiskrách nebo v Českém bratru, a také odjinud. Zpěv mládeže vedl s kytarou Milan Michalík. A zpívalo se poctivě každé bohoslužby. O vánočních svátcích jsme ve skupinkách navštěvovali nemocné a staré lidi, zazpívali jim, přečetli z Bible, pomodlili se s nimi, pokud bylo možno, dostali jsme pro ně i malou pozornost – tehdy to bylo hlavně nějaké ovoce.

Pracovali jsme v nedělní škole. Kdysi jsem našel záznamy mojí maminky, která

měla malou skupinu dětí v nedělní škole u nás doma na Horňance. Psala si poctivě docházku všech. A bylo to úctyhodné číslo okolo 40 dětí. A za kopcem u Vraňů se scházela v Nedělní škole menší skupinka asi tak 15 dětí. V dědině byla mnohem početnější skupina. Když se o vánoční besídce sešla kompletní nedělní škola, obsadily děti téměř polovinu sborového sálu. A nic na tom nezměnila normalizace. Ba naopak. Komunistický režim byl na to krátký. Nepomohli ani špiclové, kteří sledovali lidi při domácích bohoslužbách u nás doma. Nepomohly ani prověrky v práci, kdy naši rodičové stáli před hrozbou i možného vyhazovu a ztráty zaměstnání.

A pořádaly se i pracovní brigády okolo kostela. Největší akcí byla oprava kostela, kde mládež vyspárovala venkovní zdi pro novou fasádu. Lešení bylo dřevěné se vzpěrami. Dřevo na ně dostal náš sbor od katolického faráře Kočičky z Rajnochovic. Byl „zlikvidován“ starý luterský oltář. Bohužel kvůli tomu došlo k velkému rozbroji ve sboru, protože mnozí viděli v likvidaci starého oltáře svatokrádež a ohrožení svojí víry. A naopak našli se další, kteří do kostela chodili málo, ale přišli pomáhat opravovat. Dokonce jsem slyšel, že ruku k dílu podali i někteří členové římskokatolické farnosti. Myslím, že tím se tehdy začaly lámat ještě dosti silné ledy mezi oběma místními vyznáními. No bylo by toho více, ale já se chci vrátit ještě krátce k mé školní docházce.

Když jsem začal chodit do školy – tehdy se jmenovala Jubilejní škola, protože byla postavena k výročí vzniku republiky, byla mou třídní učitelkou na starosti paní učitelka Františka Malučká z Ratiboře. Původně učila na Slovensku na evangelické škole ve Staré Turé. Ta nás vedla mj. k lásce ke

Konfirmace Hošťálková – po roce 1963

knihám a po celých 5 let, které nás vedla, seznamovala nás v literárním kroužku s knihami různých autorů dětských knih. Vyvrcholením pak byly besedy s pozvanými autory a malíři jako Marie a František Podešvovi ze Soláně, Jaromír Zápal, Jaromír Tomeček, Bohumil Říha, aj. A tak s láskou ke knihám vyrůstala i láska ke kreslení a malování, později též fotografování. Ve škole se tehdy vyučovalo náboženství. Byla veliká odvaha všech rodičů, kteří šli do školy do ředitelny přihlásit nás děti na náboženství. Ředitel školy občas zabrousil zkontrolovat výuku náboženství proto, aby odhalil „nelegálně“ se účastníci žáky. U nás ovšem nikoho nenačpal.

Nezapomenutelně se mi vryl do paměti strach ze včel, které choval můj staříček. Ale se strachem rostla i zvědavost, která později přerostla ve vážný zájem. A tak zhruba od mých 13 let se včely přistěhovaly i k nám na zahradu a dodnes jsou mými kamarádkami. No a jak jsem rostl a dospíval, bylo třeba řešit i přípravu na budoucí zaměstnání. Po vystudování Masarykova gymnasia ve Vsetíně jsem absolvoval Střední zdravotní školu ve Vítkovicích, obor zdravotní laborant a po jejím absolvování jsem začal pracovat na OHES (Okresní hygienicko-epidemiologická stanice) ve Vsetíně. Tam jsem se po návratu z vojny také vrátil. Na vysokou školu mne soudruzi nepustili, prý mi na společenské obory nedají doporučení. Aspoň tak se snažili mstít za naši aktivní činnost ve sboru. Sestra hrála na varhany, té také odepřeli studium na medicíně. Já jsem učil nedělní školu s maminkou a pracoval i v mládeži. Dalších 11 let jsem pak pracoval v Jednotě Vsetín. Po revoluci jsem v roce 1991 přešel na 5 let do Komerční banky. Při snižování počtu zaměstnanců jsem se pak ocitnul jako nezaměstnaný a vystřídal jsem krátkodobě několik rádob zaměstnání. Pomocí mi byla tehdy vstřícnost mé sestry v Olomouci, která mi dala tip na práci v Bystřici u Olomouce a pak mi poskytla na přechodnou dobu přístřeší.

Nicméně mne to táhlo domů na Valašsko, a tak poslední 2 zaměstnání byla ve firmách vyrábějící kontejnery, a to nejprve ve Vizovicích a pak v Leskovci, odkud jsem odešel v roce 2017 do důchodu.

Pokud se to čte dobře, pak musím lehce natuknout i stinné stránky mého života. Ne nebyl jsem žádný andílek. A doma měl výchovný prostředek své stálé místo a doznal i občasného použití. Ne nadarmo jsme mu se sestrami hledali jiné, klidnější umístění, aby maminka, v té době již ovдовělá, neměla možnost ho najít. Nic naplat, když bylo zapotřebí, našla alternativní trestadlo.

Když jsem povyrosl do věku, kdy sám jsem pracoval a staral se o rodinu a moje víra byla vystavena konfrontaci tomu, v co věřím a co dělám, pak jsem žalostně ztroskotal. Věřím, že mnozí, kteří zakopnou v životě anebo kterým se život náhle převrátí naruby, nedovedou najednou vidět dopředu. A ani si nejsou schopni připustit, že jiní jsou na tom ještě hůře. Jak je dobře, když mají okolo sebe lidi, kteří je nepotápí falešným soucitem, nebo opravdovým projevem spoluúčasti ale v nepravý čas. Díky Bohu, že má na nás čas a neudělá za námi hned tlustou čáru. I já jsem mohl pomalu zase stoupat nahoru a namnoze se sebekritickým pohledem. Právě proto, že jsem si uvědomil, jak je trefné slovo apoštola Pavla: „Proto, kdo si myslíš, že stojíš, hled', abys nepadl.“ 1.Kor. 10,12.

Před 20 lety jsem přišel do Valašského Meziříčí a původně jsem vůbec neuvažoval, že bych změnil svoji příslušnost. Dlužno říci, že se mi k tomu ani nechtělo. A pak – měl jsem obavy, jak se tady budou na mne dívat jako na nového, cizího, a ještě k tomu z vesnice a ... Valacha jako poleno. První překvapení ...a ne zrovna příjemné, byl pohled do poměrně zaplněného kostela (na rozdíl ode dneška). Když jsem se chtěl posadit, poprosil jsem jednu paní sedící vzadu na okraji lavice, zdali by mne mohla pustit do lavice, v níž bylo ještě dost místa, ale ona se na mne podívala a řekla: „Ne“. To mne zarazilo, a tak jsem zůstal vzadu. Od té doby jsem se naučil sedat dále od kraje lavice, aby každý, kdo si chce sednout do lavice, neměl pocit, že tam pro něj už není místo. A vyplatilo se

to. Občas někdo přisedl, podali jsme si ruce, a tak jsem se už necítil tak osamocený v tomto novém prostředí. Ostatně úplně tak neznámí lidé zde nebyli. Např. Martin Fojtů a jeho sestra Marta. Jejich rodiče byli kamarádi mých rodičů. A vzpomínám, jak moje stařenka hlídala u nás jeho nejstaršího bratra Pavla. To nám byly asi 4 roky. A on nezapřel farářského synka. Stál v dětské ohrádce a na celou kuchyň kázal rozkládaje rukama: „Blatši a sestly! ...“

Další člověk, bratr Zdeněk Valčík z Hošťálkové, kterého jsem znal už coby malého ogara. Jeho otec byl vzdálený příbuzný maminčiny rodiny, veliký včelař a jednatel včelařského spolku v Hošťálkové. A pak Jenda Zajíček s manželkou Martou. Ta zase byla příbuzná mého švagra. Zdálo by se tedy, že tak cizí prostředí by zdejší sbor pro mne neměl být. Ale zdání jen klame. Pro mne, který jsem přes 50 let žil v jedné vesnici, a i přes krátké odchody se vracel neustále zpět, byla změna prostředí v tomto věku přece jen poměrně silným zásahem do života. Znáte to, jak je těžké přesazovat starý strom do nové země. Díky těmto „známostem“ se mi do sboru chodilo lépe. Vidíte, že pojem známosti nemusí být vždy spojován s negativním děním. A i když zdejší bohoslužebný pořádek byl trochu odlišný, řekl jsem si, že není zas tak špatný, a tak jsem se snažil s tím vnitřně srovnat, což myslím, se mi jakž takž podařilo.

Hodně mi chyběla zpívající mládež při bohoslužbách, jak bývalo zvykem v Hošťálkové. Je to přece jen dobré oživení bohoslužeb, které jsou jinak hodně poslechové. Na druhé straně jsem se nemohl srovnat s dlouhými kázáními, promiňte mi to bratři faráři, ale podobná praxe byla jednu dobu i v mém mateřském sboru. Můj švagr farář říkával, že není potřeba dlouze mluvit, protože lidé pak stejně usnou (neboli začnou jim myšlenky odlétat), ale že je důležité mluvit jasně a krátce, aby na konci nezapomněli, co bylo na začátku. Měl s tím sám nějakou dobu potíže, poněvadž jeho farníci považovali za správné kázání na délku jedné hodiny. Jinak byli nespokojeni, že obětovali čas a bohoslužby byly brzy u konce. Ale zvykli si.

Poslední myšlenka, která se honí mojí hlavou. V televizi dávají německý seriál „Katy a já“. Zajímavý psychologicky a velmi citlivě lidsky laděný příběh mladého psychologa a jeho kamarádky fenky Katy. Ve 3. díle se setkává s chlapcem, který přežil havárii vrtulníku, ale jeho popálená tvář mu vytvořila psychickou bariéru v kontaktu s ostatním světem. A tak zůstával ve svém bytě, který nazval svým ostrovem. Později, když se jeho psychický stav a pohled na okolní svět díky pomoci onoho psychologa začal zlepšovat a on se rozhodl dostudovat střední školu, představil se svým novým spolužákům krátkým proslovem, který zakončil otázkou: „Chtěli byste i vy být takovým mým ostrovem?“ Ve třídě nastalo napjaté ticho. Potom uprostřed třídy vstal jeden hoch, k němu se přidal další a další, a nakonec vstala celá třída a přijala jej mezi sebe. Po shlédnutí onoho dílu se mi v hlavě usadila myšlenka: Jsem i já nebo mohl bych být pro druhé takovým ostrovem nebo oázou, kde by se mohli cítit dobře a načerpat sílu před další cestou? Potažmo je i náš sbor ostrovem, oázou, v němž mohou příchozí načerpat sílu před další cestou v dnešním rozbouřeném světě a opět se vrátit?

A zcela na konec. Povídání by bylo ještě více. Ale jistě i vy ostatní si rádi

vzpomenete na své začátky na cestě životem. A mladí si můžete připomenout, co dobrého vaši předchůdci udělali, na čem můžete ve svém životě stavět, co se jim nepovedlo a čeho je třeba se vyvarovat. Přece jen ta tradice není k zahazení, pokud se z ní nestane svěrací kazajka, nebo zástěrka pro naši pohodlnost.

A vzpomínky mohou být docela dobré k tomu, abychom dovedli být vděční Pánu Bohu za to, co nám bylo dáno z jeho lásky k nám prožít.

Diakonie

Valašské Meziříčí

Adresa: Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, 757 01

Telefon: 571 629 084 – recepce

Email: info@diakonievm.cz

www.valmez.diakonie.cz

Číslo účtu: 115-2766120267/0100

Olympijská atmosféra dorazila i do Denního stacionáře Dobromysl

Markéta Vašulínová

I klienti Denního stacionáře Dobromysl při Diakonii Valašské Meziříčí si vyzkoušeli svůj den inspirovaný olympiádou. Program začal přípravou drobných ozdob a krátkými sportovními kvízy, po nichž následovala samotná „olympiáda“. Nechyběla střelba míčku na branku, hod na cíl ani slalom mezi kuželkami. Soutěž probíhala v přátelské atmosféře a symbolickým vítězem se tak stal každý, kdo se olympiády zúčastnil.

Masopust v Diakonii Valašské Meziříčí

Markéta Vašulínová

V Diakonii Valašské Meziříčí bylo letos o masopustu opravdu veselo. Slavnosti začaly v neděli 15. února 2026. O bohatý program se postaral Folklorní soubor Košár a Cimbálová muzika Haluz s přáteli. Průvod se zastavil i u klientů na pokojích. Tradiční valašské písně přinesly atmosféru pravé lidové veselice a mnozí klienti se přidali zpěvem, potleskem či tancem. Následujícího dne nás v Domově Rozmarýn navštívili žáci ze ZŠ Police. Společně si s klienty zazpívali a upekli i koblížky, které k masopustu neodmyslitelně patří.

Masopust vyvrcholil v úterý 17. února 2026, kdy do Diakonie zavítali žáci a učitelé ze Základní školy Žerotínova. Maškarní průvod postupně obešel Domov Rozmarýn, Denní stacionář Dobromysl i Hospic CITADELA. Svým zpěvem, tancem a dobrou náladou potěšili nejen klienty, ale i naše zaměstnance.

Podobné akce dokazují, že tradice mají své místo i v sociálních službách a že osobní prožitek hudby a společného setkání může výrazně zpříjemnit každodenní život klientů i zaměstnanců. Poděkování patří všem účinkujícím a organizátorům, kteří se na průběhu těchto akcí podíleli.

Srdečně zveme:

15. 3. neděle 9.30 pravidelné bohoslužby
16.00 Chaverut
modlitebna Apoštolské církve
Michaela Vidláková
Téma: Tereziánské ghetto očima dítěte.
Osobní příběh jedné z posledních pamětnic holocaustu
17.00 sejití třicátníků
22. 3. neděle 9.30 rodinné bohoslužby s večeří Páně
25. 3. středa 9.30 kavárnička pro dříve narozené
29. 3. neděle 9.30 bohoslužby se sborovým shromážděním s volbou staršovstva
2. 4. čtvrtek 17.00 Zelený čtvrtek - čtení pašijí
3. 4. pátek 9.30 Velký pátek - bohoslužba s večeří Páně
5. 4. neděle 9.30 Neděle vzkříšení - bohoslužba s večeří Páně

Všechny bohoslužby a koncerty jsou vysílány v přímém přenosu na kanálu YouTube „ČCE Valašské Meziříčí“

Pravidelný týdenní program

- Středa 16.30 biblická hodina
- Čtvrtek 14.00 náboženství pro školní děti
15.45 rodiče s dětmi
- Neděle 9.30 bohoslužby a nedělní škola

Bohoslužby v Domově pro seniory:

Úterý co 14 dní ve 14.00 hod. v Seniorparku

Farní sbor ČCE ve Valašském Meziříčí

Blahoslavova 3
757 01 Val. Meziříčí
e-mail: valasske-mezirici@evangnet.cz
bankovní účet:
190396260/0300
<http://valasske-mezirici.evangelic.cz>
<https://www.facebook.com/evangelicivalmez>

Kontakty:

Farář sboru

Aleš Rosický
mobil: 774 099 848
ales.rosicky@evangnet.cz

Kurátor sboru

Martin Fojtů
Mobil: 737 085 870

Pastorační pracovnice

Dobromila Krupová
mobil: 732 343 638
krupova.diak@seznam.cz

Pokladník

Libuše Jelínková
liba.jelinkova@gmail.com

Účetní

Eva Janířková
mobil: 777 344 994

Redakce:

Vydáno 8. 3. 2026
Příspěvky pro další číslo přijímá **do 26. 3. 2026**
Anna Jelínková
mobil: 721 935 185
anna@jelinek.eu